

Το κοριτσάκι με τα σπέρτα

Το κρύο ήταν δεδομένο. Το κλίμα ήταν διαφορετικό τα τελευταία χρόνια. Το κοριτσάκι δεν το πρόσεχε, μεγάλωσε στη μεζονέτα της Εταιρίας σε ένα απροσδιόριστο, πάντως βόρειο, προάστιο. Ήταν όπως όλα τα κοριτσάκια του προαστίου: λεπτό, περιποιημένο, με το καθωσπρέπει σχολείο του και τις μόνιμες καλοκαιρινές παρέες του εξοχικού. Κινούταν εκεί που πρέπει να σε βλέπουν, εκεί που φωτογραφίζονταν οι άνθρωποι των Ειδήσεων. Δεν έκανε θόρυβο, δεν ήταν ποτέ διαχυτικό, ήταν πάντα καλό και ευγενικό. Τελείωσε "μία σχολή" και βρέθηκε στην αγορά εργασίας με μια γνωριμία του μπαμπά. Δεν τη χρειαζόταν, απλά έγινε και μάλιστα ο μπαμπάς εκτός από τη θυγατέρα, έκανε μεγαλύτερη χάρη στην εταιρία όπου αυτή τοποθετήθηκε.

Τα χρόνια πέρασαν και οι τίτλοι μεγάλωναν. Executive secretary, account executive, junior pre-sales consultant, account manager, business and finance consultant, senior account executive και άλλοι πολλοί που δεν τους θυμάται πια. Το μέλλον στην Εταιρία φαίνονταν λαμπρό. Δεν είχε καταλάβει ποτέ τι ακριβώς ήταν που έκανε η εταιρία, αλλά πάντως το μέλλον που της προσέφερε φαίνονταν καλό, αυτό το έλεγαν και άλλοι. Η οσμή της επιτυχίας ήταν παντού: στο σκι, στο club, στο prive, παντού. Επρόκειτο για το κοριτσάκι με τις επιτυχίες και όχι για το κοριτσάκι με σπέρτα. Όμως, το παραμύθι του μελλοντικού παρελθόντος μας δυστυχώς δεν έχει happy end.

Το κρύο εκτός από δεδομένο ήταν και αντιληπτό. Οι δρόμοι του προαστίου θύμιζαν τους δρόμους της Μητρόπολης. Κρύοι, σκληροί, και με πολλές αντιθέσεις: Από τη μία οι φωταγωγημένες βιτρίνες με μεγάλες φέρμες, τις ίδιες φέρμες του ίδιου πολιτισμού. Σύμβολα επιτυχίας, απαραίτητες συσκευές, εορταστικές προσφορές και κλίμα που σε κάνει να χαίρεσαι που υπάρχεις. Από την άλλη, τα Ερείπια της κάποιας Κατάρρευσης, οι παγωμένοι δρόμοι, η σκιά της φωταγώγησης και όλες οι ζωές δεύτερης κατηγορίας που το κοριτσάκι δεν ήξερε ότι κρύβονται στη σκιά εκείνη.

Ήταν, όμως, γεγονός: το κοριτσάκι ήδη βρίσκονταν ανάμεσα στις Νέες Σκιές των Νέων Πραγμάτων. Το τι μεσολάβησε είναι αδιάφορο. Ίσως να ήταν η Συγχώνευση, ίσως η Εξαγορά, ίσως τα καλύτερα logistics των Παραγωγών, ίσως η έλλειψη ετοιμότητας της Αγοράς μια κάποια δεδομένη στιγμή, ίσως η Μεγάλη Επιχείρηση Ελευθερίας που είχε γίνει στις χώρες των Τρομοκρατών και των Απολίτιστων. Αδιάφορο. Αυτό που την απασχολούσε τη στιγμή εκείνη ήταν το κρύο ανάμεσα στις Νέες Σκιές των Νέων Πραγμάτων. Ήταν ώρα να βρει κάπου τα σπέρτα, για να δικαιώσει το ρόλο της στην αυθαίρετη - ποιητική αδεία - μεταφορά του παραμυθιού μας. Τα σπέρτα, λοιπόν, θα τα έψαχνε στις αναμνήσεις της. Ίσως εκεί να υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να τη ζεστάνει. Αν όχι να τη ζεστάνει, τουλάχιστον να τη φωτίσει να δει μέσα στη Νέα Σκιά των Νέων Πραγμάτων.

Ετσι, σε μια γωνία εκτός των "spots to be seen in" του προαστίου, το κοριτσάκι άρχισε να ανάβει μία-μία τις αναμνήσεις της. Θυμήθηκε τον παππού της, εκείνον τον γραφικό τύπο που κατασκεύαζε κάτι με τα χέρια του και επέμενε να το πουλήσει για να ζήσει. Ο πατέρας της πάντα τον χαρακτήριζε απολίθωμα μιας άλλης εποχής, όμως ο παππούς δεν έδινε σημασία. Είχε εκείνη την άλλη λάμψη στο βλέμμα του κάθε φορά που μιλούσε για τη δουλειά του, τη δουλειά του που μεγάλωσε τον Σύγχρονο πατέρα της και που του έδωσε τις βάσεις και τη

γνώση να γίνει το στέλεχος που έγινε στα Νέα Πράγματα. Αυτή η λάμψη ζέστανε για λίγο την ύπαρξή της και μετά έσβησε, όπως το σπίρτο του παραμυθιού.

Η επόμενη ανάμνηση βρέθηκε να φωτίζει τη δεκαετία του 80 του όχι πολύ περασμένου αλλά τόσο μακρινού 20ου αιώνα. Ήταν η ανάμνηση των "επιδοτήσεων", των "προβληματικών", των "ΜΟΠ", του "δώρα όλα" και της γενικευμένης ευδαιμονίας. Ήταν ζεστή εκείνη η ανάμνηση. Όταν το ξανασκεφτόταν δεν μπορούσε με τίποτε να καταλάβει εκείνη την ευδαιμονία ούτε να δικαιολογήσει τη ζεστασιά της. Όμως και η αίσθηση και η ζεστασιά ήταν εκεί. Στα σπίτια και τα αυτοκίνητα που άλλοιζε η οικογένειά της οδεύοντας προς το Προάστιο της Επιτυχίας, στο ιδιωτικό της σχολείο. Το σπίρτο της ανάμνησης έσβησε και το κρύο του μελλοντικού της παρόντος έγινε και πάλι αντιληπτό. Το τοπίο της Νέας Σκιάς των νέων πραγμάτων δεν ήταν όσο έρημο πίστευε. Αραγε, είχαν και οι άλλοι τα δικά τους σπίρτα των δικών τους αναμνήσεων;

Η τελευταία αυτή σκέψη έφυγε όσο γρήγορα ήρθε. Οι Άλλοι ήταν πάντα μόνο το "dicor" της επιτυχίας, ποτέ δεν την ενδιέφεραν πραγματικά, γιατί να την ενδιαφέρουν τώρα; Έτσι άναψε το επόμενο σπίρτο. Ήταν το σπίρτο των "πακέτων". Των "πακέτων", που διαδέχονταν το ένα το άλλο αλλάζοντας ονόματα και διαχειριστές και που πάντα ζέσταιναν την Επιτυχία της. Η κατεύθυνση των ελπίδων της καθορίζονταν από τις προδιαγραφές των "πακέτων". Το ίδιο και τα κριτήρια επικαιρότητας του ίδιου του είναι της. Ήταν ζεστή η αίσθηση των πακέτων. Μπορεί να τραβούσαν το δικό τους δρόμο, τον τραβούσαν, όμως, παρέχοντας απλόχερα ζεστασιά ακόμη και τώρα, που ήταν ανάμνηση. Οι Διαδικασίες αλλοζαν αλλήλα τα "πακέτα" ήταν πάντα εκεί. Τα Έργα ανατίθεντο, τελεσφορούσαν, και πάντα, μα πάντα, είχαν ως αποτέλεσμα ένα σωρό παραδοτέα που θα θερόπευαν όλα τα εναπομείναντα προβλήματα: την ανταγωνιστικότητα, τη μόλυνση του περιβάλλοντος, την υγεία, την παιδεία. Ήταν "ζεστά" εκείνα τα παραδοτέα και η ανάμνηση της ζεστασιάς τους είναι πάντα ζωντανή.

Κάπου στην πορεία έχασε το μέτρημα. Πόσα να ήταν τα "πακέτα"; Δύο, τρία, τέσσερα, ποιος να θυμάται; Ίσως να θυμούνται οι Διαχειριστές, ίσως τα Ολοκληρωμένα Συστήματα Διαχείρισης, ίσως πάλι, να θυμούνται τα ίδια τα Παραδοτέα. Τι σημασία είχε, εξάλλου; Τα "πακέτα" δεν ήταν πια εκεί, ήταν μόνο η ανάμνηση της ζεστασιάς τους και τη στιγμή εκείνη αυτό ήταν που μετρούσε. Ήταν η ώρα για το επόμενο σπίρτο. Σωστά μαντέψατε, ήταν το σπίρτο του 99. Το σπίρτο που θα μπορούσε ακόμη να ζεσταίνει όχι μόνο την ψυχή της αλλά και την ίδια στη Μεζονέτα της Επιτυχίας. Μόνο που η αφελής απληστία που τότε την έλεγαν επενδυτική πολιτική είχε άλλη γνώμη και οι πάλοι ποτέ προτρέποντες πάντας προς επενδύσεις, είχαν αλλάξει χαρτοφυλάκιο. Έτσι, θυμήθηκε πως το σπίρτο του 99 είχε ολοσχερώς σβήσει το 2002 και μαζί του είχε πάρει πολλή από τη ζεστασιά που τότε πίστευε πως για πάντα θα της ανήκει.

Τα βήματα της μέσα στη Νέα Σκιά είχαν αρχίσει να γίνονται όλο και πιο αργά. Ήταν τότε που κατάλαβε ότι δεν είχε πολλή σπίρτα στην τσέπη της ψυχής της. Άναψε βιαστικά το σπίρτο των Μεγάλων Εργων, μετά το σπίρτο των Επιχειρησιακών Προγραμμάτων, μετά της Κτηματαγοράς, μετά των Τραπεζικών Δανείων, μετά εκείνο της Διεύρυνσης, μετά εκείνο του 2004. Τίποτε. Η ζέστη που της προσέφεραν ήταν όλο και πιο λίγη. Δεν ήταν μόνο η αίσθηση ότι τα σπίρτα τελειώνουν, ήταν και μια άλλη αίσθηση, την οποία ίσως για πρώτη φορά μπορούσε να αναγνωρίσει: ήταν η αίσθηση του Κενού. Του δικού της κενού, αλλά και του κενού που όλα αυτά τα χρόνια περικύκλωνε αυτό που αντιλαμβάνονταν ως ζωτικό της χώρο. Πώς και δεν το

είδε κανείς; Τι να λένε τώρα γι' αυτό το κενό οι "δόλιοι κυβερνώντες"; Αραγε, το βλέπουν και οι άηλοιο που πέρασαν στη Νέα Σκιά;

Η αίσθηση του χώρου και του χρόνου χάθηκε. Όλα τα σπέρτα της έγιναν μια μικρή στιγμή μιας αιωνιότητας που δεν μπορούσε ποτέ να φανταστεί. Βρέθηκε έξω από την Ιστορία και μπορούσε να τη δει ξεκάθαρα. Ήταν ελεύθερη. Μπορούσε πια να φτιάξει τα δικά της σπέρτα. Μπορούσε να γεννήσει τα παιδιά που δεν πρόλαβε, να βρει τον σύντροφό της έξω από τα περιοδικά του life style, να δει τη φύση έξω από τα spa της πλαστικής της ευδαιμονίας. Μπορούσε να κάνει τόσα πράγματα... Ήταν αυτή η αίσθηση με την οποία το δικό μας κοριτσάκι με τα δικά μας σπέρτα, αποκοιμήθηκε κάπου στη Νέα Σκιά των Νέων Πραγμάτων, ίσως στο δρόμο για το κοριτσάκι του κλασικού παραμυθιού, ίσως πάλι όχι.

Β.Βεσκούκης